

„Новосадско велико жупанство.“

„Новосадско вел. жупанство,“ то је сад така празнина, која је запела за очи (и упала у главу) и уреднику „Н. Доба“ те у уводном чланку броја 35. види се главна главобоља његова, како ће се то место попунити. Он о попуни тога места, а ја ћу о допуни тога чланка.

Не може свако читати „Н. Доба,“ — јер и „за то треба дар“ (или бар опроштај половине претпл. цене), за то ћу ја да репродукујем поменути чланак по причању, које је преко неколико уста дошло до мојих ушију. И тај чланак онда од прилике овако гласи :

„Високо Министарство, ти које делиш верне од неверних и вернима делиш месо, а невернима кости своје милости, внуци моленију (и внушкању) мојему; и кад само не знаш какав треба да буде у Новоме Саду велики жупан, допусти да те ја поучим.

Велики жупан у Н. Саду треба да буде 76 центиметара висок али ипак тако еластичан, да се може провући и кроз најнижу деру. А ја знам баш таког човека само нећу да га именујем (јер именовање пристоји високом министарству).

Велики жупан у Н. Саду, био је до сада пок. г. Парчетић, — требало би опет наћи човека, који је некад, (пре него што је сам себи на браду пљунуо, за времена славе Милетићеве био такође Парчетић(а).

Треба да је правник али не сме бити млађи од 57 нити старији од 57¹/₂ година, као правник не сме имати (а)двокатну кућу него само једвокатну и то у лебарском сокаку поред канала, којим пролазе све новосадске помије.

Вел. жупан новосадски треба да је рођен у Н.

Саду (а пупак да му је одсечен у Пешти — а реп да му се вуче по прашини, која се народу у очи сипа).

„Коцка треба да падне на Србина,“ — у толико пре, што се ја до сада за тако одликовање Срба нисам никада ни којом приликом заузимао.

Вел. жупан новосадски треба да зна све језике који се у Н. Саду говоре, па ево, и цигански, јер ако се што не исциганчи, исрбовати је данас тешко.

Вел. жупан новосадски треба да има на себи тробојност мађарске државе, треба да је бео, као н. пр. артија, пре него што се на њој штампају какве субвенционирани новине; треба да је црвен, као да се стиди своје прошлости, и треба да је зелен, као н. пр. леп зелен гуштер.

Вел. жупан новосадски треба да је практичан, — а ја познајем једног врло практичног човека, и ако Вис. Министарство боље загледа увидиће, да цео народ српски на тога човека и на његову практичност прстом пружа. Ту је дакле избор лак (само је чекање тешко).

Вел. жупан новосадски треба да је био у своје време посланик, треба да је књижевник, да је написао бар какву појетику, а ако је кадгод био и председник Матице Српске, онда Вис. Министарство ни часа почасити неће, да таком човеку подели 12.000 годишње плате, за коју је он већ и кесу сашио.

Вел. жупан новосадски треба да буде човек који ауторитетом својим импонује. То је прека (и уздуж) потреба. Но пошто се не може наћи човек, који је баш све врлине и изврштине у себи скупио, то се мора малко и кроз прсте прогледати, ако би такав човек од импонувања и ауторитета случајно био мало ћушнут (на новосадској агенцији).

Ево, тако од прилике изгледа горе поменути (а

ПОДЛИСТАК.

Разне неприлике

приликом Шкрипоципелићеве женидбе.

(На жалост истинито збитије)

(Продужење.)

Отприлике кад нам се направило блато на цигерици од прашине (што рекла једна учитељица, кад је хтела заплашити децу да не праше*), и пошто смо ми обишли једна (а нас двадесет и седам) кола, наиђемо на једног Швабу.

До сад нам је сваки, ваљда из сажалења, свртао, ал Шваба ко Шваба! Он није хтео, а наши бељци баш не маре да сврћу, тек доста тога, да се кола сударише и предње левче поломише. Сад разуме се, ја зграбим једну левчу а Шваба другу и из свега тога изиђе то, да ја сломијем ногу, ал' (на срећу) не моју него Швабину; и што оне друге Швабе, што су се са осталих кола искупили, нису мени поломили обадве, имам да захвалим само својој хитрини и великомученицима бељцима, по којима сам ја с оном левчом као по клавиру лупао. Раскорачио сам се

колко год сам могао па — као што рекох, а при том смо се обадвојица (ил' управо обатројица) тако дерали, да смо чак са четвртог салаша вашке побунили. Швабе кад су видиле, шта се овде израђује, мислили су на сигурно, да се ми ни на десет штација нећемо моћи зауставити, те нас се окупу, што сам ја, мимогред буди речено, тек после фртаљ сахата, окуражен бивши, приметио. Ал' су се зло преварили, јер смо се већ у првом селу морали одмарати, пошто смо приметили на бељцима, да ће нам, ако се не будемо одмарали, на брзу руку отказати службу.

Стигли смо, до душе, брзо, ал' још би брже стигли, да није велештовани левак имао гадну навику, па док га једаред ошинеш, он се дваред вури; и тако свршемо у први биргуз, да се мало поткрепимо. Ту нам се није ништа незгодно десило, осим што смо морали чварке без леба јести, и што су (ваљда за то) два пут толико коштали, колико на другом месту.

Да онаки нисмо смели у П. путовати, то је било јасно, за то предложим да одемо ту у који бољи биргуз, да седимо до пред вече, па онда натраг. Дамјан одмах пристане на то, а ни кума Марко није имао ништа „вопреки“, и тако одмах седнемо на кола па хајд у други биргуз.

Дођемо до раскршћа, и ту је било два пута за нас.

* Макар се ви њоме и „швотали“, ал та учитељица није рђаво рекла. — Ур.

можда и горе превиђени) ув. чланак у 35. бр. „Нашег Доба“, — који ће тек сада можда на високом месту доћи до знања, — те ће уредник „Н. Доба“ „Стармалом“ одати достојну благодарност и учтивост, којом га је и до сада више пута обасипао.

Н. Н.

П у с л и ц е.

○. Кад се на дочек талијанског краља у Берлину потроши 150.000 марака, колико би коштало ако се дочека, да тај исти краљ промени своју спољашњу политику?

▲. У Босни је проглашен преки суд. Од сада ћеду сигурно онде, кад им се ко учини крив, обесити га не једаред, него дваред — (или можда не перпендикуларно, него по преко).

△. У Београду има више физикуса, којима је дужност визитирати борделе. Али још нисмо чули, да је који лечник добио налог, да визитира најновији роман Пера Тодоровића.

☞. „Не пуштајте вука у торину!“ — тако вели свето писмо. Али пошто се јединац Радић не зове Вук, а богословија и Крушедол није торина, то је наш св. синод, без дојакошње гриже савести, могао отворити јединцу обоја врата.

§. Ал и на што грижа савести! Умеће и Радић дотичне загристи, да ће се све освртати.

□. Ради се на томе, да се сада и Назаренима призна верска равноправност па да и они дођу на

Један, који води управо тамо куд ми хоћемо, а други мало унаоколо. Сад се Дамјан на једаред узврполио. Преледа плашљиво преко покраних левча, мршавих бељаца, који су сад изгледали више на олићане маторе пацове налик, погледа на нас од прашине сиве, као неке авети и — одмах замоли кума, да тера унаоколо. Онај се испрва опирао, ал' кад му је Дамјан разјаснио да у том сокаку има бара (макар што кише није било већ два месеца), — на што је онај мало као вртио главом и чудило се — ипак попусти, те удари унаоколо.

А шта је било у ствари?

У том сокаку живела је осим поче и повадије још и њихова кћи, коју он (међу нама буди речено) пре једно три године није мрзио, а ни она њега није баш никад из куће истерала (јер није тамо никад ни био).

Да вам сад приповедам како су се њих двоје (да прости њен отац) заволили, било би страшно дугачко. Доста то, да је он једаред код њих у цркви „велико достојно“ хтео да поји, и то је њу тако очарало, да га је већ одмах после службе, упознав се ш њиме, помало почела — избегавати. У осталом то нас се не тиче, они знају шта су имали између себе; — а ми нисмо људи, који волемо беспослена оглаголавања.

Еле из тог скромног разлога обишли смо ми онај сокак те ударисмо другим. Прођемо, како смо прошли тај

стазу самоуправе. За што не, — та је стаза већ довољно утрвена и изгажена.

•//. Потпуно разумем што госп. Василијан не сазива митрополитски савет. На што да га сазива, — кад унапред зна шта би му саветовао.

§. Емилијану Радићу неће бити криво ако се укине мала лутрија. Он ће да сецује на велику лутрију.

Ђира. Штета што се nigде не хране мошти Вука Бранко вића.

Спира. А за што?

Ђира. Нашло би се неких Срба, који би сад о Видову отишли том кивоту да се поклоне. Па би се бар онда у Раваници и у Крушевцу скупило само чисто зрно.

Ђира. Знаш ли како се зову два бугарска изасланика, који су дошли у Београд да раде на трговачком уговору?

Спира. Не знам, док ми не кажеш.

Ђира. Један се зове Гаранов, а други се зове Бедчев.

Спира. Даклем тај ће уговор испасти или гаран или боо.

Ђира. Или сив.

сокак, ал' кад дођосмо на Ђошак, Дамјана мал' није капља ударила! На тридесет до четрдесет и пет корачаји испале из учитељеве куће — главом она, и то је било доста, да га зној свог пробије, а кад за њом искочише још две, од којих једна — о св. Маврикије! — баш она „пиројзла“ беше, куд смо ми управо и пошли, а она сигурно овамо у госте дошла, Дамјан се — оладио. Зинуо, па само блене у њих, а од чуда му усне дрхћу.

Морам признати, да сам се и ја у први мах небезекнуо, само брат Марка није читава та парада ни бар мало коснула, јер он је, напојен духом трогодишњег шиљерца, сасвим флегматично посматрао овај чудотворан приказ. Хеј, да су откуд у тај пар бељци полудили па загребли, макар сви вратове поломиле, боље би било сто пута, — ту сам мисао видео написану на лицу Дамјановом, — него што су се опаметили те ушли у корак, па ни од жеље да би покасали. Сиромас Дамјан, није знао шта ће! Да окрене држаљицу, нема форме, а да им швићка, не вреди ништ', јер на тако што неће ни један ни уветом мрднути. Шта ће јадник?! Почне да им цвркуће не би л' покасали, ал' нема ту пишт', — ни репом неће да мрдне који, а не да покаса (што је већ, морам признати, и мене увредило). Почне да кашље, да кија, не би ли се коњи поплашили, — ал' всује! Н помаже ту, макар кијао управо док ти очи не

Грађа за нову енциклопедију.

Неазбучним редом, или азбучним нередом.

Футошки вашар — види: Туџин дан.

Лепеза — проста справа, којом неке даме закривају лице, кад им какав ветрогоња којешта булавни, — и тако се не види, да нису порумевиле, кад би требале да порумење.

Макарија — калуђерско име (т. ј. тако се до тични калуђер потписује; али кад други о њему говоре, онда се каже Макарион).

Пресличица — најпрактичнији цвет, која муж својој жени може поклонити.

Утопија — бомба.

Тортура — то је оно кад човек из учтивости мора да једе торту, која је са прелавим маслом зготовљена.

Мамут — горостасна животиња, која је још пре потопа изгинула, а ми само каткад наиђемо на њене кости и на њено крштено писмо, из ког дознајемо, да се звала Мамут.

Луксуз — то је оно, кад се Чивутин наједе толико бела лука, да им ударе сузе на очи, кад и другима се приближи.

Смрад — својственост неке велике господе, која би се морала сама од себе загушити, кад не би било тамјана, кадионица и кадионичара.

Кукавац — човек, који је кукао у Вацу, а сад су га помиловали да кука у Сегедину.

Лед — врло потребна ствар, а срећа је што није преко мере скуп, јер иначе не би могли лавени сами стипендисти (Гарашанови) јести сваки дан гефроренеса.

поискачу. Само се дешњак једаред осврнуо једним уветом, као да хоће да му каже: „Свирај ти, свирај! Ако сам се најмио, висам се помамио,“ — коњска флегма.

Сад нам ништ' друго није преостало, него да се окренемо на другу страну, па да се чинимо невешти или што каз'о неки хулов „да се правимо Швабе“, ал' како ћи, кад се оне већ смеју и клањају овамо према нама, а брат Марко опет клања се њима. Јавим се и ја, јер шта сам знао, — и сад наравна ствар и Дамјан поцрвени к'о цвекла, па с отромбољеним носом и оклопљеним ушима јави се и он. Оне су хтеле нешто да нас питају, ал' које од смеја, а које од чобанске вашке, која је нешто мало поплашила наше бељце, нису могли, и за то се још само смеј и кикот за нама дуго чуо.

Нас двоје смо почели да премишљамо о нашој гуравој фортуни, а баћа Марко поче да звиждује „Чичоне“ и да се окреће и клиби за њима. У том смо стигли до места „опредјеленија“ свог и шта је даље било поред онаког дешнерата — лако је погодити.

„Кад се рујног поднаписмо вина“, ал' тек ће неко за другим столом (по носу судећи морао је и он јако „дешперирати“) почети тужним гласом:

„Зло ти време што настаде,
верна љубав баш престаде,

Кујон — ковач, који не уме да скује своју срећу, док најпре другима лавце не скује.

Ради реминисценције.

Ево чујте, шта је Гарашанин пре годину дана писао тадањем краљу Милану:

„Данас је аукшоришеш владалачки у овој земљи озбиљно заљубан. Прв јавног скандала увертео се у краљевски престо и живо га подгриза. Принципи династички пошресен је у својим основима. — О Србији се више у Европи ниши говори, ниши пише друкчије, него са подсмехом. — Ова земља поштала је предмет, којим се данас храни скандалозна хроника европска“ и ш. д.

Е сад тек не разумемо, зашто је Гарашанин онда гонио и забрањивао све оностране поштене српске листове, који нису писали ни више ни мање, него баш то исто.

Но хвала богу кад немамо више коме тако писати, нити имамо потребе у таком писању са Гарашанином се устркивати.

До чега стоји.

Господар Јова, брица, тек се пре месец дана доселио у наше село и то од некуд из далека.

Кад му је, ономад, понестало сапуна, науми да оге у оближњу варош, да купи и сапуна и што му је још за кућу требало. Одлучи да тај пут начини пешке, па тако да заштеди што и за поднапитак.

Прво сврне своме суседу, газда Тоши, који се у добра времена често шалио, а сад му се тек по каткад само која шаљива омакне, с којом он опет кога омакне — и запита газда Тошу: колико има до вароши?

а неверство свуда влада,
— супружество тако страда.
Сад девојке једног љубе,
а за другим себе губе,
око трећег замке снују,
па четвртог намигују. . .“

Е, то је на Дамјана тако „вирковало“, да се одмах зарекао, е се никад женити неће, а с оним онде одмах је хтео да није „брудершафт“; и кад смо га од тога са тешким муком одговорили, те пристанемо да за то три чашице узастопце као неку накнаду смиримо, окренуо се ипак оном и изјавио своје „једномислије“ са: „Тако је, са свим је тако!“ — на што је оном од радости нос још већма помодрио, те на Дамјанов рачун попио је још по литре вина. За тим је баћа Марко, бивши већ сасвим „раздраган“ отпевао највишим гласом, колико је само могао:

„По горама лиснатим
љупко славуј пева,
а с висине пушта гласе
преумилне — шева.“

(Арија је налик на: „O, du lieber Augustin!“) У том је било време да се крећемо, и ми збиља, пошто смо два пут, три пут устајали, па опет седали (и мал' нисмо од неког неизображеног друштва, ком смо са свим „невино“ приметили да певају ко мачке у фебруару, извукли фуру) на послетку се и кренемо.

(Свршиће се.)

— Мене мој риђа одвуче у варош за један сат — рече му газда Тоша.

Брица. Твој је риђа бангав; па кад он одвуче за један сат, ја ћу за цело стигнути за три четврти сата.

— То може бити — одговори газда Тоша. Што бољи коњ, то краћи пут.

Шогор.

Мало женскациона.

I.

Да се женим ! ! !

Е па и то није тако
Баш рђава замисао,
Само кад би јоште лако
Ја што желим и нашао.
Шта ја желим ?! Тајна то је,
Немојте ме питат' зато,
Оставите то је моје
Какво ћу си бират' злато!
Ал ипак ћу шанут' вама
Ма на уво мало — ево
Та знаћете ви и сами:
Злато с' златом то би штео.

II.

Путвају ми...

Путкају ми једну цуру,
Богата је — веле — здраво
Дали има коју гуру
Не могу вам рећи право.
Ал да има тријест љета само,
То сам већем им'о срећу знати
„Нек пошаље — рекох — новце амо,
А она вам може и остати.“

5-ко — ша.

Ж е н и т б а.

Чује један благонадежни јуноша за неку удавачу девојку, која је имала оца, матер и брата, а уз то и доста мираза; али при свем том није се могла удати, пошто су је сви досадањи просиоци извикали за луду.

Оде он, да је запроси и том приликом да се осведочи, е да ли је све истина, шта се о тој девојци проноси. Оправи се онако по ђувегијски, оде к девојци и затече је саму код куће. Пошто је најпре лепо повдрави, упита ће је: „А где ти је отац?“

Девојка одговори: „Отишао је да прави од зла горе.“

„А где ти је мати?“

Девојка: „Отишла је да узајми зајам, који јој се неће никад вратити.“

„А где ти је брат?“

Девојка: „Отишао је на ледине, те тамо тера ветар капом.“

На оваке одговоре видео је наш ђувегија, да су досадањи просиоци имали право и да је девојка луда. Опрости се са њоме и пође својој кући. У путу се предомисли и зажели да му девојка своје луде одговоре протумачи, врати се натраг и рече јој:

„Лепо те молим, кажи ми, шта значе оне речи, које си за оца казала?“

Девојка му одговори: „Имамо њиву у крај пута, па је људи газе, отац је отишао да ископа јендечиче кармиће, те тиме да одбије пут, а људи, обилазе кармиће и газе њиву све даље; ето, то је од зла горе.“

„А шта је са матером?“

Девојка: „Умрла јој друга, па је отишла да је испрати до вечне куће, а она јој то неће никад вратити; ето, то је зајам који се не враћа.“

„А шта је са братом?“

Девојка: „Отишао је на ледине, да се са осталом децом игра, па тамо вија сапом кокице, еле, тера ветар капом.“

Ови га одговори увере да девојка није луда, него, па против, да је баш паметна. Дође после неког времена и испроси је себи за жену. Сватови су били сјајни и ја сам био у сватови и пио добра вина, те ми је још и дан данас језик мокар, а они су после овог сретно и задовољно поживили.

Прибележио

Љ. Н.

„Не квари нам друштво!“

Браћа беху искупљена
у подпуном већем броју,
„Амо винца тог' румена,
дај крчмару литру коју“

Река бујна вина рујна
Кроз друштво је ово текла,
До поноћи ту се пило,
И зора их ту затекла.

Рујна зора све то види
Па се чисто она стиди!
Ал ни бриге друштву није,
Друштво хоће још да пије.

Где један је већ устао!
— ал гласак се зачу тада.
„Та куда си похитао?“

Не квари нам друштво сада!“

5ко — ша.

Досетке, наивности и др. из дечијег света.

(Увек отворена рубрика.)

Мали Жика. Је ли, деда, за што ти имаш памука у ушима.

Деда. За то да ми не пири ветар у уши.

Мали Жика (ћути, ћути, мисли се, гледајући непрестано у деду). А за што не метнеш памука и у нос, — ту су још веће рупе.

На то мала Анка (али велика враголанка) из прикрајка доскочи: „Е, не треба нашем деди у нос памука, — он може нос да запуши бурмутом.“

Дошли нам гости. чика и стрина из Земува. Наша Анка тако први дан упусти се с њима у разго-

вор. т. ј. стаде избацити разна питања. Запитаће чико: одакле је.

Чика јој одговори: Ја сам Зем унац.

Онда се Анка обрну стрини, па јој рече: а ви, стрипа, јелте, ви сте онда зем уница.

Запитаће ме Ђокица: како се каже немачки риба.

Ја њему: Риба се каже немачки фиш. — Али, Ђокице драги, то си се ти могао и сам сетити; ниси ме морао питати.

Ђокица. А како би се ја то могао сетити?

Ја. Па ти знаш, да се код нас они људи, који лове рибу, зову: фишери. По томе си се могао сетити, да се риба зове фиш.

Ђокица (после кратке почивке) Јел'те чико, зар наши фишери само немачку рибу лове?

На св. Никољу одем мом пријатељу Ники Л. у оближње село, да му честитам крсно име. Нисам стигао на ручак, већ тек око два сата по подне. Утерах кола у авлију, а ту видим малу Марицу. Ја је још с кола запитам: јесте ли ради гостима?

„Имамо већ“ — одговори безазлено дете.

В. Р.

И та Марица ничега се не боји тако као што се боји рака

„А зашто се ти тако бојиш од рака?“ запитам је ја.

— Е, има дугачке блкове, па ме може голицати.

(Разјасњење: Марица је врло шкакљива.)

В. Р.

Урошко још није ишао ни у школу, а већ је желео да зна пливати, јер његова су сва старија браћа били пливачи, па је и он често наваљивао на матер, да га даде учити пливати.

Хајд, оставимо то на страну, ал Урошко још није знао ни очеваша, — таке ствари тешко су му ишле у главу. Једаред рече му мати: Ти, Урошко, никако да научиш очеваш; а видиш Милева је много мања од тебе, па зна и очеваш и богородице дјево, — зар ти није срамота! — На то се Урошко подбочи и рече: Јесте мене је срамота и то, што су наши пачићи много мањи од мене, па већ знају пливати, а ја још не знам.

Лука, наш послужитељ, дечко од својих 15—16 година увек се протерује са Урошком, ал овај га често насади. Једаред запита Лука Урошка: „Је ли, Урошко, јеси ли ти медвед, ил си магарац?“

Урошко се лукаво осмехну па ће рећи: Знам знам, ти би хтео да ја изберем једно, а оно друго, што остане, да буде твоје. — Па добро, — ја сам медвед.

М.

Шта ће бог мислити?

Чивут Марко био је на гласу кајишар. Једном му дође неки сељак и замоли га, да му даде пешто мало новаца у зајам. Каковог имаш имања? упита га чива. Када му овај рече, да има виноград, кућу и нешто мало земље обећа чива, да ће му дати новаца.

— Колико камате узимате ви господар Марко на 10⁰?

Чива напише на зид цифру 9 (наравски, толико је мислио камате на месец). Сељак се зачуди и рече:

— Та, по богу брата — зар се ти не бојиш бога, кад толику камату иштеш?

— А што ћу се ја бојати бога, та бог и ако погледа одозго, он ће мислити да је то б, а ваљда неће разбирати, је ли то на годину или на месец.

Шогор.

Обећање, лудом радовање.

(Крајкача.)

Шта нас пута у животу дерном,
преварише умишљени нади,
па у болу силном и безмерном,
већ не знамо, шта ће да се ради.

Што год почнеш, обећава много,
и напредак, и срећу и благо...

а кад после, увериш се јадан,
да то беше све залуд, заного.

Па нам неки недокучни гласи,
шаљу тада своје „умствовање“,
што и тако у души нам пише:

„обећање... лудом радовање!“

Сретни Моја има жену лепу,
пуну духа, милоште и чара,
па у њојзи држи веру слепу,
а лепојка радо мало — шара.
И колико „виспрева“ је била,
опет једном мало не настрада,
кад-но Моја са далека пута,
кући дође 'нако изненада!

Беше мало лома и ината,
ал' се зачу тужно јадовање...

Обећава и куне се госпа...

(обећање... лудом радовање!)

Народ пишти, пашалук га гњави,
благостања изгуби се нада,
стење, пати, не живи, — мрдњави, —
и дан и ноћ са недуга страда.

Шта ће?... Куд ће?? „избранике“ шаље,
у саборе, у већања сјајна,
да изнесу пред осталу браћу,
што и тако свуд је јавна — тајна.

Па на збору, госпоштина силна,
сад претреса то болесно стање
обећава брдине и доље...

(обећање, ... лудом радовање!)

Фрајла Пајка није збиља красна,
 пегава је, гурава и хрома,
 ал' у тате *fеса* врло масна. . .
о њу запе Алекса сиром!
 Таст му вели *ио* венчању одмах,
 издаће му мираз кћери своје,
 па ће онда младенци пресрећни,
 доста наћи кад почну да броје. . .
 Али Аци не следи се ово
 више пута голо варакање!
 он се држи оне наше старе:
 (обећање, . . . лудом радовање!)

Др. Казбулбуц

За време француске револуције стајало је на врати-
 ма неког управног званија ово:

Ici il est ordonné, de se tutoyer! = (Овде треба један
 другим да кажемо: т и).

А таки испод тога стајале су ове речи:

„Fermes la porte, s'il Vous plait!“ = (Молим затво-
 рите врата за собом.)

У Немачкој десило се пре 50 год. да се у неком
 познатом језеру у неколико дана троје утопило. Маги-
 страт оближње вароши нареди, да се на дрвета око језе-
 ра прилепи овај проглас. *„Ко се од сада овде утопи, биће
 строго кажњен.“*

У оксфордском музеју.

Један путник овако приповеда: кад сам био у Окс-
 форту, походио сам ондешњи гласовити музеј. Ту ти је
 ствари да се не можеш доста нагледати. Имао сам вођу,
 који је сваку знаменитост у прсте познавао, а није се дао
 збунити ни којим питањем. Стадосмо код једног старог
 мача.

Какав је ово мач? запитају ја.

А он као из рукава истресе одговор: То је онај мач,
 којим је Вилеам пробурао свог магарца.

Ја. То не може бити. Читао сам и ја нешто о Ви-
 леаму и о његовом магарцу, али у књизи стоји да Вилеам
 кад се на свог магарца разљутио, није имао при себи
 мача, него га је само зажелео.

Вођ. Но, но, па то је тај мач, што га је Вилеам
 зажелео.

— „Ја би се пре усудио да запитам стара човека:
 кад ће умрети? — него да запитам постару лицкушу: кад
 се родила?“

Кардинал Нобели разљутио се нешто на свога слугу,
 па рече: „Ух, ми господа били би тако сретни, кад би
 могли живети без слугу!“ — Ал у слуге је био одрешен
 језик, па таки на то одговори: „Хо, хо, куд камо би још
 сретнији били ми слуге, да можемо живети без господара!“

Мој пријатељ Н. увек је брзо опростио, кад му је
 ко што зло учинио, али то није никад заборавио. — Ње-
 гово је начело било: треба праштати, јер то нас учи
 Христос, — али не треба заборавити, јер томе нас учи
 искуство.

При визитацији.

Доктор. Но имаш ли још какав фелер?

Рекрут. Па ето слабих сам прсију.

Доктор. Не смета ништа, — то ће већ вафенрок
 покрити.

А. Но, како је наздравио г. Н. на јучерањем банкету?

В. Наздравио је са чашом шампањца, а шампањца
 је био ванредно добар.

Н. Шта?! Ви би још хтели рећи да сам ја варалица.

Н. Н. Боже сачувај; то не кажем.

Н. Но, — ал шта мислите?

Н. Н. Мислим да поштеће баш нисте ви измислили.

Снаш Ана и Сека Јула живиле су у једној кући,
 али су имали једну заједничку кујну где су кувале свака
 за себе. — Ономад ће рећи.

Снаш Јула. Јел те, Секо, смем ли ја испећи ову
 карбонадлу у вашој масти, а за то ви можете ваше
 месо скувати у моме купусу.

Из школе.

Учитељ. Је ли, Јово, зашто су стари Израилћани
 направили од злата теле.

Јова. Ваљда ви су имали довољно злата да напра-
 ве краву.

Пред судом.

Судија. Је сте ли већ били кадгод казњени?

Сведок. (Збуњен). Нисам. — Не сећам се; већ
 ако ћете што сам се лани оженио.

Лазар. Збиља! кад ћеш ти мени вратити онај стари
 дуг, — они пет форината.

Паја. Ако хоћеш то може бити овог часа. Узајми
 ми нових десет фор., па ћу ти таки вратити оних ста-
 рих пет.

Новије књиге и музикалије

послаше уредништву на приказ.

Добри и неваљали синови. Слика из народног живота. За поуку српским родитељима написао Љубомир Лотић. У В. Кикинди, накладна штампарија. 1889. Цена 20 новч.

Вођарство за своје ученике на српској учитељској школи Сомборској и за народ, по разним изворима написао Стеван Коњовић, учитељ. Цена 35 нов У Сомбору штампарија Антона Мужика. 1889.

КЊИЖЕВНИ ОГЛАС.

Наумио сам да штампам свој ауторизовани превод

НОРЕ

ПОЗОРИШНЕ ИГРЕ У 3 ЧИНА

Од ХЕНРИКА ИБЗЕНА.

Име овог норвешког песника мало је познато нашем читалачком свету и ако је нови — по неким реалним а по неким песимистичним — правац Изебенев изазвао жестоку препирку у књижевним круговима западним. И противници и присталице Изебенове слажу се у томе, да је то човек необичне духовитости и да се у цртању људских карактера и страсти упоредо може ставити са Шекспиром и са Достојевским. Стога мислим е је од интереса по наш читалачки свет да се ово дело наштампиа јер све и да није Ибзен „месија лепе књижевности,“ као што то његове присталице доказују, инак остало је ваздан ваљаних својства у овога преставника модерне литературе, са којима ваља да се упозна свако ко је вољан да се упозна са развитком и напретком књижевности.

На сваки начин да његова дела одударају а нарочито су намењена онима који хоће да мисле о друштву и о одношима друштвеним. У овом делу се радња креће око два главна средишта, прво је васпитање жена и матера друго из хигијене љубави — моћ наслеђа.

Ова позоришна игра приказана је у овом преводу три пута у кратким размацима на београдској позорници.

Књига ће изнети 6—7 табака а изаћи ће у угледној опреми најдаље августа мес ца.

Цена је књизи 1 динар или 50 новчића.

Скупљачи добијају сваку десету књигу а претплата се шаље из Аустрије штампарији А. Пајевића у Нови Сад а из Србије на моју адресу.

Молим све своје познанике и пријатеље лепе књижевности, да се заузму око скупљања претплате.

Милан Шевић

предавач у Пожаревцу.

Молимо све српске и хрватске листове да овај оглас прештапају.

РЕД ШЛОВИДБЕ.

Пошт. лађа

од 8. марта

1889. до

даље наредбе.

Из НОВОГ САДА у СЛАНКАМЕН, ТИТЕЛ: сваки дан у 5¹/₂ сати после подне

Из НОВОГ САДА за ПОТИСКЕ СТАНИЦЕ: сваки дан осим петка у 5¹/₂ сати после подне.

Из НОВОГ САДА у ЗЕМУН-БЕОГРАД: сваки дан у 5¹/₂ сати после подне.

Из НОВОГ САДА у ОРШАВУ-ГАЛАЦ: средом, петком и ведељом у 5¹/₂ сати после подне.

Из НОВОГ САДА у БУДИМПЕШТУ: сваки дан у 10¹/₂ сати пре подне.

ОДПРАВНИШТВО.

О Г Л А С И.

ЛЕДА! ЛЕДА! ЛЕДА!

Долеподписати учтиво јављам: да сам овде у месту отворио

РАДЊУ С ЛЕДОМ

коју препоручујем поштованој публици уверавајући је, да ћу мојим пошт. муштеријама сваки дан лед издавати по најјефтинију цену и то:

Једну путуњу од акова за 30 новч.

Једну ведрицу од 15 литара за 10 новч.

Наручбине молим да ми се поштанском картом дописницом доставити изволе, те ће свако бити послужен тачно и солидно. С поштовањем

У Новоме Саду.

ИСИДОР ФРАЈД.

Ја Ана Чилаг

са мојом 185 центиметара дугом див-лорелеи-косом, добила сам је 14-то месечном употребом помаде, коју сам ја сама пронашла. Ова је помада једина помоћ против опадања косе Она унапређује растење косе и јача власиште Код мушких проузрокује брзо и снажно растење бркова и браде, и у опште даје длачици већ после кратке употребе природну сјајноћу и лепоту, сврх тога чува је до у најдубљу старост од преране оседлости. Цена је једне тегле 2 фор Разашањање дневно на све стране света одмах по плаћеном готовом новцу или унатоц (Postnachnahme).

CSILLAG & COMP.

Budapest, Königsgasse
куда треба све наручбине слати.

При наручбини од 6 тегли на више 25% попусти и плаћена поштарина. 5—20